

Farní občasník

Zpravodaj farního společenství v Otrokovicích

Číslo 6, ročník XXX
Neděle 27. října 2019

Z obsahu čísla

- Připomínáme si 30. výročí sametové revoluce
- Půl banánu na dítě, více ne
- Co nám převrat dal a vzal
- Čeho si na současné době vážím
- Volit komunisty?
- Pane Janečku, děkujeme
- Rozhovor s kostelníky
- Žeň je hojná, dělníků málo
- Farní zprávy
- Informace z Misijní neděle
- Dušičky v naší farnosti
- Předěšili nás se znamením víry a spí spánkem pokoje
- Ze života farnosti
- Slavnost bířmování
- Setkal jsem se s Bohem
- Charita informuje
- Kvíz a osmisměrka pro děti

Svobodu, svobodu

Kdykoli slyším tato slova, vzpomenu si na mrazivé večery listopadu 1989, kdy jsme postávali na náměstí a sledovali, jak se hroutí komunistický režim.

Bořit je vždy snazší než budovat, ale 30 let po převratu mám pochybnosti, co jsme udělali s nabytou svobodou. Jistě jsme vykonali mnoho dobrého, ovšem nevím, zda jsme kus té svobody neprojedli v hamburgerech, neprospali u televize a nepromarnili u internetu. Mohli jsme udělat více? Dnes vím, že mohli a měli.

Byli jsme pohodlní a ochotně jsme přenechali řízení věcí veřejných i lidem, kteří si to nezasloužili. Opakovaně jsme volili ty, kteří v touze po moci před volbami dávali lákavé a nereálné sliby.

Jako křesťané jsme promarnili přízeň většinové společnosti. Uzavřeli jsme se do sebe. Organizujeme mnoho akcí, staráme se o mládež, většinou však v rámci církve. Ježíš přitom vyzývá: Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Ukazujeme vnější formy života s Bohem, ale tak, že lidé mimo církev v nás dobrého Boha Otce nevidí.

Naštěstí je to jen část pravdy. Stalo se mnoho a mnoho dobrého. Školy, školky, hospice, charita, nové kostely. Noci kostelů, koncerty, dny dobré vůle, skautská hnutí, turistické oddíly, společenství... To dobré mnohokrát převažuje.

Jsem přesvědčen, že nastal čas svobodu naplno využívat. Zajímejme se o věci veřejné. Nevěřme nereálným slibům. Ptejme se na schůzi zastupitelstva na věci, které nás zajímají. Vstupme na kandidátku některé strany a proměňujme společnost. Půjde to pomalu, ale jiná cesta není.

Buďme otevření. Pozdravme souseda, usmějme se na spolupracovníka, poděkujme uklízečce. Žehnejme. Manželce, dětem i těm, kteří se nechovají hezky. Přejme dobro. Mluvme o Bohu, který miluje všechny.

Lidé uvidí, že ti katolíci jsou dobří. Radostní, veselí, šťastní. Budou se ptát: Jaký je Bůh, který toto v nich působí? Budou Ho chtít poznat... ■

Petr Staněk

Půl banánu na dítě, víc ani omylem

Je nade vši pochybnost jasné, že dnešní doba patří k nejskvělejšímu období v dějinách naší země. Považujeme ale vše za úplnou samozřejmost a málo si vážíme toho, co dnes máme a jak můžeme žít. Mnohdy jsme se vším nespokojeni, na všechno reptáme a rychle zapomínáme, jak se žilo v minulosti a jaký dopad měl totalitní režim na naši společnost.

Až my pamětníci vymřeme, mladí neuvěří, jaká byla dříve doba, a pak jistě rádi přijdou „další zachránci lidu“. Zastaralé továrny, ošuntělá města, špinavá doprava, masivní fronty na mnoho nedostatkového zboží, jako je toaletní papír a jiné hygienické potřeby, jízdni kola, koberce, televizory, exotické ovoce, kakao i jiné potraviny – to byl ten komunistický ráj. Šlehačku jsme nahrazovali šlehaním mléka s máslem. Když si každý kupující po dlouhé frontě mohl koupit nejvíc dva banány, mé čtyři děti dostaly jen po půlce, nebo jsem hnala nejstaršího syna znovu do fronty. Jako malá jsem každý pátek stála frontu na maso, které do obce vozili jen 1x týdně. Jako dospělá jsem na koberce stála frontu už ve 4 ráno, na automobily se stálo celou noc. Když jsem chtěla jít po mateřské dovolené do práce, řekli mi: „Jste pro nás nerentabilní, na jedno pracovní místo nemůžeme dát tři místa ve školce pro vaše děti.“

Také poukazování na ceny v dřívější době je někdy úsměvné. Jestli si připomínáme, že rohlík stál třicet haléřů a oběd v restauraci 5 až 12 korun, zapomínáme, že tehdejší plat, např. po ukončení střední školy, byl pouhých 700 korun hrubého. Z toho si mladý člověk šetřil na budoucnost, přispíval na domácnost rodičům, financoval svoje potřeby – cestovné do zaměstnání, obědy, svačiny, zájmy, koníčky. Nejvyšší starobní důchod činil 400 korun za měsíc.

Budme vděční za svobodu projevu, volné podnikání, možnost studovat v zahraničí nebo vycestovat, kam je libo, což dříve nebylo vůbec možné. Lidé byli na hrani-

cích kontrolováni a ponižováni. Pokud jeli třeba do Polska na setkání s papežem, byli nemilosrdně vráceni pro nějaký údajný nedostatek na automobilu. Mladíci s dlouhými vlasy, tzv. „máničky“, měli třeba v Litvínově zákaz vstoupit do autobusů veřejné hromadné přepravy. Hudební skupiny nesměly hrát, co by chtěly. A bylo kontrolováno, co zpívají. Panovala cenzura.

Paní učitelky nám, rodičům, každý rok rozmlouvaly hodiny náboženství pro naše děti. Dokonce jedna z nich, asi ze strachu, strhla křížek z krku mé dcery, a tím zničila i řetízek. Mně bylo zakázáno v době přestávky na oběd číst knížku s duchovní tematikou (jednou jsem ji totiž zapomněla v šatně) a hrozil mně vyhazov za odmítnutí vstupu do KSČ.

Dnes můžeme svobodně vyznávat svou víru a můžeme se veřejně shromažďovat při různých duchovních setkáních, obnovách a konferencích. V obchodech je dostatek duchovní literatury, včetně Písma svatého, které dříve nebylo vůbec k dostání. Pamatuji si, jak těm, kteří si napsali, tajně chodily z bývalé Jugoslávie poštou krásné ilustrované bible. Dostat se na studia, to byl pro věřícího žáka obvykle problém. Mé talentované sestře s uměleckými sklony a prospěchem se samými jedničkami stačila jedna věta z anonymního dopisu adresovanému řediteli školy, a ten jí pak nedal doporučení. Ten úryvek zněl: „Můj syn se do školy nedostal, jsem zvědav, jestli je rodina Vašků uvědomělá, když chodí všichni každou neděli do kostela. Do takové školy se dávají kádry a ne reaktivně.“ A kvůli tomu ji do umělecko-průmyslové školy nevzali.

Máme svobodu a je jen na nás, kam tuto svobodu dovedeme. Přijměme zodpovědnost, kterou nám svoboda přináší, a nenechme se svést nezmary i lacinými sliby tohoto světa. Budme vděční za vše, co máme, a děkujme Bohu za tyto dary. ■

Miloslava Zlatušková

Co nám a farnosti převrat dal a vzal

My, dříve narození, kteří jsme zakusili dobu před i po revoluci, máme všichni mnoho barevných vzpomínek. Začnu svatořečením sv. Anežky, které proběhlo v Římě těsně před listopadovým převratem. Vzpomínám si, jak se losovali pouze 4 lidé z farnosti, kteří směli do Říma odjet. Vrátili se nadšení a události pak, jak víme, nabraly rychlý spád.

Přišel převrat a my jsme se svobody ve všech směrech nemohli nabažít. Pro nás věřící opadl vsudypřítomný strach a obavy z perzekucí kvůli vyznání. Představovali jsme si, jak bude přibývat lidí v kostele a dětí v náboženství, jak se bude ve velkém křtít a biřmovat, jak budeme všichni svorně žít a děkovat Pánu Bohu za dar nabyté svobody.

V prvotním nadšení se v naší farnosti podařilo zbudovat nový kostel, ve školách kromě kněze a jáhna směly učit náboženství i katechetky. „Z úkrytů“ mohla vyjít společenství mladých TOM i společenství manželů a vznikl farní časopis. Byla založena Charita a postupně realizovala své projekty včetně Tříkrálové sbírky. Děti se začaly sdružovat v mnohých farních skupinkách a nikdo po nich neslídil jako dřív, zrodilo se také dětské hřiště za kostelem. Mládež s velkým nasazením pořádá i letní tábory.

Zdárně se dařilo spolupracovat s Městským úřadem v Otrokovicích, farnost s městem výrazně spolupracovala při povodních v roce 1997. O Vánocích se pro veřejnost začal pořádat Živý betlém a koncerty v kostele, Silvestrovský pochod, v posledních letech probíhá každoročně krásná akce Noc kostelů i Misijní jarmark. I v suterénu kostela vznikaly nové aktivity přístupné širší veřejnosti: Klub volného času pro mládež, Klub maminek, Chvilé nad biblí, cvičení seniorů, setkávání senio-

rů, nealkobar, farní odpoledne, setkání chlapů, ochutnávka vín apod.

Postupem doby se ale farnost začala měnit tak, jak se měnila i celá společnost. S rozvojem supermarketů, mobilů a internetu, neomezeného cestování a nejrůznějších nabídek a kroužků jsme začali „kroužit“ kolem těchto mnohých lákadel. Začali jsme mít hojnost a přestávali až tolik děkovat jejímu Dárci.

Žijeme ve splašené době a těžko hledáme prostor pro tiché rozhovory s Ním. Ubývá farníků v kostele a dětí v náboženství je na tak velké město hrstka, výuka probíhá jen na faře. Ale netroufám si nic hodnotit, mladé rodiny někdy opravdu neví, co volit dřív, pracovní, školní i společenský tlak je veliký a rozlišovat je těžké. Právě proto je ale potřeba hledat nový směr, proto se modlíme za novou evangelizaci.

Veřejnosti byly nabídnuty kurzy Alfa, oživil se průvod Božího Těla i křížová cesta městem. Vznikla nová modlitební společenství, Modlitby matek... Využili jsme ale svobodu víry jako farnost nebo jednotlivci dostatečně? Jsme druhým přitažliví? Všiml jsem si nových tváří, které se občas v kostele objevily? Věnovali jsme se dost dospělým pokřtěným? Pozvali jsme své nevěřící známé? Nabídlí jsme zapomenutým nemocným svátosti? Napsali jsme něco do Otrokovických novin? Určitě máme rezervy...

Píšu tento článek krátce po slavnosti biřmování a vnímám radost z toho, že farnost touží rozvinout své dary od Ducha svatého a nechat se obnovit. Prožívám vděčnost za kněze, laiky i mládežníky, kteří se nasazují pro druhé a voní Ježíšem. A za ty, co už nic nemůžou a všechno promodlí a obětují svou nemohoucnost. ■

Marie Čechová

Farní občasník jako dítě sametové revoluce

Dostal jsem několik pozitivních reakcí na červnový a zářijový FOM. Oba se vám líbily a to je dobře. Takové pěkné věci ale můžeme dělat jen proto, že se můžeme svobodně rozhodovat, co a jak budeme dělat, o čem budeme psát.

Brzy si připomeneme 30. výročí listopadového převratu a měli bychom si připomenout také to, že v době před ním nebylo možné vydávat nějaký farní zpravodaj a v něm jen tak psát, co jsme zažili a co si myslíme. Rozmnožovací stroje byly těžko dostupné, podléhaly evidenci, hromadně rozšiřovat tiskoviny bylo možné jen s povolením. A hádejte, jestli bychom ho na Farní občasník dostali. Určitě ne.

Bylo to krátce po převratu, kdy se skupina otrokovických farníků rozhodla, že využije znovunabyté svobody a začne vydávat farní periodikum. První číslo vyšlo 4. února 1990 a hlavní roli v tom hrál tehdejší farář otec Vojtěch Šíma a Pavel Záleský, který byl prvním redaktorem. Brzy to bude 30 let, FOM byl tehdy prý první v okolí. Měli bychom na to být hrdí, i na to, že celou tu dobu vydržel, zatímco jiné zanikly.

Můžete sice namítat, že vydávat tištěný farní zpravodaj je přežitek, že zhruba dvouměsíční odstup mezi čísly je v dnešní době příliš velký, ale dá se přece pokračo-

vat jinak, na internetu, facebooku, a takto moderně naplňovat myšlenku našich odvážných předchůdců.

Oni využili svobody a rozhodli se vydávat farní zpravodaj. Jak svobodu využíváme my? Také se můžeme rozhodnout: Charita, Naděje nebo Maltéžská pomoc shánějí dobrovolníky. Nebo pomoc farnosti: před prázdninami se takto rozhodla skupina mužů, že bude pomáhat s kostelnickou službou. A pokud si netroufáme sami něco vymyslet a zahájit, můžeme jen tiše pomáhat ostatním. Možností, jak využít svobody, je mnoho. Pomoc třeba potřebuje Farní občasník: sedmkrát za rok ho naplnit příspěvků není jen tak.

Listopad 1989 nám přinesl svobodu. To ovšem neznamená, že nám pečení holubi budou svobodně létat do huby. Svoboda vyžaduje, abychom převzali zodpovědnost za její naplnění. Všude kolem vidíme spoustu příkladů, jak je nám svoboda pomalu omezována, například v zájmu bezpečnosti. Nebudeme-li ji ale bránit, skončí opět obehnaná vysokým plotem.

Abychom si v únoru 2020 mohli svobodně připomenout 30. narozeniny Farního občasníku, a pak i další, musíme pro to prostě něco udělat. O to vás všechny prosím. ■

Pavel Ludvík

Bud'me spokojenější, neboť se máme opravdu dobře

Ráda bych se s Vámi podělila o zkušenost z delšího pobytu v zahraničí, kde mám v Rimini provdanou dceru. Letos jsem měla možnost poznat i chudý kraj na jihu Itálie, kde žije početná rodina jejího manžela. Lidé tu žijí skromně, jedí téměř jen zeleninu a těstoviny, pěstují rajčata, často se živí lisováním oleje z olivových hájů, protože kromě těžby mramoru tam není žádný průmysl.

Co mne však zaujalo, je jejich soudržnost a pospolitost. Celé velké rodiny se scházejí při různých příležitostech, nebo

jen tak, aby si jejich členové vzájemně popovídali, povzbudili se a byli si navzájem oporou. Neřeší při tom věčně nějaké problémy, i když je jistě také mají, nezabývají se tolik politikou a migranty, kterých tam mají na rozdíl od nás plno. Jsou přívětiví, tolerantní a spokojeni s tím, co mají. Umí být vděční a nestěžují si neustále na všechno a na všechny, jak je to běžné u nás. Kéž bychom i my byli více ohleduplní, tolerantní a spokojenější, neboť se máme opravdu dobře. ■

Jitka Gajová

Čeho si na současné době vážím

Padesátku jsem oslavila již před pár lety, takže zhruba půl života jsem prožila v době totalitní, půl v demokracii. Na své dětství, školní i studentská léta vzpomínám velmi ráda a musím konstatovat, že mě tehdejší režim moc netrápil.

Nicméně přiznávám, že jsem občas narážela na problém, a to bylo náboženství a víra celkově. Zvláště některé soudružky učitelky si do nás, kteří jsme chodili do náboženství, rády rýply před celou třídou. V důsledku toho jsem si vytvořila k Bohu vztah, o kterém se nemluví, který je sdílený jen v úzkém rodinném kruhu, ale v žádném společenství.

Pak přišel Listopad a s ním tolik změn – ve společnosti, v práci, v osobním životě... A především nikdo nikomu už nevnucoval, co si má myslet a čemu věřit.

Manželství jsem uzavřela v kostele před Bohem a nemusela jsem si jej ještě zplatňovat na žádném jiném úřadě, jako za socialismu. Moje děti již mají od malička víru jako zcela přirozenou součást života a myslím, že se nedostaly do situace, kdy by je za to někdo šikanoval. Náboženství považovaly za „kroužek“ jako každý jiný

a také od útlého věku chodily do farních společenství. Nejdříve to byl Klub maminek, malí Tygříci a pak již holčičí a chlapecké oddíly TOM, scholy, až do současnosti, kdy již samy tyto oddíly vedou. Za to jsem nesmírně vděčná, protože zde byly postupně formovány v mnoha oblastech – vztahu k Bohu, vztahy mezi kamarády, vztahu k přírodě, k dobrovolnictví a charitě, sportu a fyzické zdatnosti, a určitě jsem nevyjmenovala vše.

Je úžasné, že mladí křesťané dnes mají v Otrokovicích a vůbec v celé republice tolik aktivit a možností se setkávat, stačí jim jen chtít a odpoutat se od počítače či mobilu. I já jsem si „na stará kolena“ našla své společenství – Modlitby matek, které mě velice naplňuje svou prostou a přitom velice účinnou myšlenkou – společně s matkami po celém světě odevzdávat děti do náruče Ježíše a předkládat Mu své mateřské prosby a problémy. Už jich bylo tolik vyslyšeno!

A jen na závěr perlička – dvě z těch učitelek, co jsem zmiňovala výše, jsem už v kostele potkala.... ■

Hana Lörinczová

Díky vašim obětem máme z čeho čerpat

Osobně se mě dotkla doba komunismu minimálně. Ano, zažil jsem, že se nám posmíval učitel češtiny, když jsme přicházeli ráno pozdě na výuku, protože jsme ministrovali a po přijímání jsme utíkali s kamarádem do školy 15 minut (ani jsme nečekali na konec mše), abychom nepřišli moc pozdě. Ale byla to doba, kdy jsme se i přes hrozící nebezpečí scházeli ke společenství.

Jaké perzekuce kvůli víře zažívali mnozí věřící, jsem se dozvídal postupně, jak běžel život dál. Nejvíc jsem si to mohl uvědomovat při povídání se sestrami svatého Kříže, kde jsem trávil na brigádě prázdniny. Díky jejich svědectví se mi najednou

otevírala bohatá mozaika věřících, kteří statečně vyznávali svou víru i za cenu pronásledování.

Nejednou jsem se v životě setkal s obrovskou statečností věřících, kteří nezapřeli. Jejich svědectví mě i dnes stále zahanbuje: jaké možnosti v době svobody máme a jak málo je využíváme. Nejsme dlužní těm, kteří v době nedávné nezapřeli?

Milí bratři a sestry, kteří jste díky své víře nemohli studovat, nemohli mít práci odpovídající svým schopnostem, prošli si jakoukoliv perzekucí, děkuji vám za vše, z čeho díky vašim obětem můžeme dnes v době svobody čerpat. ■

O. Pavel Šupol

Volit, nebo nevolit komunisty a estébáky?

Když jsem byl požádán, abych napsal několik vět na uvedené téma, nevěděl jsem, jestli se mám smát, nebo plakat. Komu to není jasné ani po 30 letech svobody, ten už to nepochopí do smrti a nepřesvědčí ho slova, statistiky, ani svěcená voda.

Komunismus byl postaven na lži a demagogii.

„Náboženství je opium lidstva,“ dočteme se u Marxe a u Lenina. A náš bývalý prezident soudruh Gottwald dodal: „A my se do Moskvy chodíme učit od ruských bolševiků, jak vám zakroutit krkem. A vy víte, že ruští bolševici jsou v tom mistři.“

Skutečná fakta o komunismu na celém světě od roku 1917 se v podstatě rozcházejí a nikdo není schopen spočítat oběti za 100 let jeho existence. Statistiky udávají rozmezí 90 až 110 milionů popravených, umučených a vyhladovělých, a proto minimálně více než 300 milionů nešťastných lidí.

V Československu bylo z politických důvodů v letech 1948 – 1989 popraveno 247 mužů a jedna žena (Milada Horáková). V tom je zahrnuto také 12 prominentních komunistů (zrůdný režim likvidoval i své vlastní lidi, hlavně v SSSR).

Zatčeno bylo 1 120 000 lidí, státním soudem odsouzeno 27 000 osob, komunálním soudem 70 000 osob, odsouzení nebo intervenovaní rolníci 35 000, řemeslníci a obchodníci 15 000, na mučení a nemoci zemřelo 13 000 vězňů.

Za dobu vlády komunistů prošlo dlouhodobě vězení 205 486 politických vězňů, z toho minimálně 450 kněží. Utrpení statisíců rozvrácených rodin a nešťastných dětí nelze popsat.

V noci ze 13. na 14. dubna 1950 proběhla „Akce K“ – likvidace mužských a později také ženských klášterů. Zhruba 2 500 řeholníků a přes 10 000 řeholnic bylo během jedné noci odvečeno do sběrných klášterů. V trestních pracovních táborech (PTP) pracovalo 118 000 osob. Při pokusu o útěk přes hranice bylo zastřeleno 145 lidí, usmrceno elektřinou 96 osob, utonulo 41 osob. Celkem při pokusech o překročení hranice zahynulo 282 lidí. To je bilance KSČ od roku 1948.

Je třeba připomenout, že v naší zemi platí zákon o protiprávnosti komunistického režimu č. 198/1993, který mimo jiné uvádí: „Komunistický režim systematicky a trvale porušoval lidská práva, přičemž zvláště závažným způsobem utlačoval některé politické, sociální a náboženské skupiny občanů.“ O kus dále konstatuje, že „komunistický režim byl zločinný, nelegitimní a je zavrženíhodný.“

Můžeme a musíme odpouštět tomu, kdo o odpuštění požádá, za ostatní se máme modlit.

Otázka na závěr: Je to jen náhoda, že se v „předvečer“ bolševické revoluce v Rusku v říjnu 1917 naposledy zjevila Panna Maria ve Fatimě, a že sv. Maximilián Kolbe založil Rytířstvo Neposkvrněné?

Komunismus byl postaven na lži a demagogii. Můj stařeček vždy říkal, že kdo lže, ten i krade a dokáže i zabít. Můžeme a musíme odpouštět tomu, kdo o odpuštění požádá, za ostatní se máme modlit.

Žádný čestný občan ani křesťan však nemůže nikdy komunisty a estébáky volit, jinak bychom byli za „voly“! ■

Pavel Záleský

Pane Janečku, děkujeme vám

Letos v létě došlo ke změnám v kostelnické službě v kostele sv. Vojtěcha. Současný kostelník Zdeněk Janeček dostal 3 další pomocníky: Pavla Čecha, Jaroslava Rozsy-pálka a Jana Žalčíka, kteří si mezi sebou rozdělili službu při jednotlivých bohoslužbách v týdnu. Panu Janečkovi patří naše poděkování a úcta za 20 let kostelnické služby ve farním kostele. Při této příležitosti s ním připravil rozhovor jeho vnuk Tomáš Janeček, který řekl: „Nápad udělat s dědou rozhovor o kostelníčení sice nebyl z mojí hlavy, ale rád jsem se toho ujal a zeptal se dědy na všechno, co mě zajímalo.“

Kolik let kostelníčíš a co tě k tomu přivedlo?

V roce 1973 jsme se s manželkou přestěhovali do Otrokovic a chodili do kostela sem nebo do Kvítkovic. Tehdy tu byl farářem P. Frélich. Když jednou manželka přišla z Kvítkovic, říkala, že pan farář vyšel ze zповědnice, sám zvonil – tehdy ještě ručně, sám si všechno nachystal a šel sloužit mši svatou. Tak jsme se domluvili a šel jsem za ním, že bych mu pomáhal. On souhlasil, a tak jsem začal kostelníčit. Byl to rok 1974 nebo 1975. Chodil jsem tam dvakrát týdně až do roku 2000. Když tu byl farářem P. Jašek, přišel, že bych mohl kostelníčit i v novém kostele. Tehdy jsem mu to ještě neslíbil, protože jsem chodil do práce, ale řekl jsem mu, že možná až budu v důchodu. A tak se taky stalo. V Kvítkovicích jsem sloužil asi 25 roků a u sv. Vojtěcha je to už 20 roků.

Baví tě to, nebo jsi měl už někdy chuť skončit?

Baví, a že bych měl někdy chuť skončit, tak to ne.

Měl jsi nějakou pauzu?

V Otrokovicích jsem celých 20 roků sloužil bez přestání, mimo asi šesti týdnů v roce 2010, kdy jsem ležel kvůli slabému infarktu v nemocnici.

Co tě na kostelníčení nejvíc bavilo?

Jako kostelník jsem potkával hodně lidí a hodně lidí mě díky tomu znalo, takže za tu dobu jsem vyslechl spoustu příběhů od lidí z jejich života.

Které liturgické období je nejnáročnější a v kterém období si v kostele naopak nejvíc odpočineš?

Nejvíc náročná je doba velikonoční, tam je toho na chystání hodně. Klidné a pohodové je mezidobí.

Kterou dobu máš nejradši?

Nejkrásnější jsou Vánoce. Když sbor zpívá nějakou vánoční mši, to mi připadá, jako by zpívali andělé.

Jak se změnilo kostelníčení za dobu tvého působení?

Nezměnilo se, pořád je to stejné. Za ty roky už si pamatuju skoro každý den, i když poslední dobou už mám s pamětí občas problém.

Jak se podle tebe v průběhu let změnila farnost?

Při stavbě se utvořila skupina brigádníků, kteří si byli – a ještě jsou – velmi blízcí. Jinak z farnosti odešlo mnoho lidí na věčnost a mladých nepřišlo tolik, aby zaplnili jejich místa. Když se postavil nový kostel, byly plné lavice a ještě za nimi se stálo, to už teď není.

A co počet ministrantů?

Na svátky je ministrantů hodně, ale nemělo by se stávat, že ve všední den nepřijde nikdo, i když má službu. Ale jsou tu i někteří, kteří přichází pravidelně, a tím si zaslouží pochvalu a jednou snad i odměnu od našeho nebeského Otce.

Jak to bylo, kdy jsi ministroval ty?

Tehdy byly mše ráno a ještě latinsky. Každ-

dý týden měli službu dva určení ministranti a nestávalo se, že by některý nepřišel. Po skončení mše pak rychle domů a do školy. V roce 1956 jsem nastoupil do strojíren ve Zlíně. Bydlel jsem na internátě. Bylo nás tam asi pět, co jsme chodili do kostela, a byl mezi námi i Jenda Graubner, nynější arcibiskup.

Co bys poradil svým současným pomocníkům?

Od srpna se počet kostelníků zvětšil. I když je to služba někdy náročná a soukromé zájmy musí jít bokem, je to služba krásná a člověk by měl myslet na to, že to dělá pro Boha. ■

Tomáš Janeček

Rozhovor s novými kostelníky

Službu kostelníka od léta zajišťují kromě pana Janečka také Jaroslav Rozsypálek (JR), Pavel Čech (PČ) a Jan Žalčík (JŽ). Ve společném rozhovoru se zamýšlejí nad důvody, proč službu kostelníka přijali, a popisují zkušenosti, které s ní mají.

Proč jste se rozhodli dělat kostelníky?

JR: Když jsem byl osloven, jestli bych tuto službu přijal, rozhodl jsem se až po zralé úvaze s tím, že pokud chce Pán, abych takto sloužil, potom nemůžu odmítnout. Viděl jsem, že pan Janeček má už zdraví horší, tak jsem chtěl pomoci.

JŽ: Já dělám kostelníka už tři roky na Charitě v kapli. Výzva tady ve farnosti mě oslovila, rozhodl jsem se hned. Věděl jsem, že když nás bude víc, můžeme si povinnosti rozdělit.

PČ: Vzhledem k tomu, že jsem dlouhá léta ministroval a to velmi rád, nebylo zase příliš těžké pokračovat ve službě Pánu jako kostelník. Navíc jsem tuto službu vykonával i za působení P. Vojtěcha Šímy, protože mi to umožňovala práce. V té době nás několik mužů absolvovalo kurs akolyty, a tak se stále pohybují v blízkosti oltáře a sledují dění.

Měli jste před jejím zahájením už nějakou dřívější zkušenost s touto službou?

JŽ: Já ano. Když mi bylo asi 16 let, nebyl tady stálý kostelník, a tak nás, starší kluky, oslovil o. Vojtěch, jestli bychom si kostelnické povinnosti nerozdělili. Pamatuju si, že tehdy jsem měl službu v sobotu. Jako kostelník jsem působil ještě za otce Kupky, celkem asi 5 let, přibližně v letech 1995 – 1999.

JR: Já jsem to v rodné Topolné dělal příležitostně, když byl kostelník třeba nemocný. Ale to už je desítky let zpátky.

PČ: Zkušenost jsem získal za působení

otce Vojtěcha. Ten vyžadoval, aby vše bylo řádně nachystáno, zvláště při větších slavnostech. Například o Velikonocích jsem měl napsány poznámky, abychom na něco důležitého nezapomněli. Musí se okamžitě reagovat na problém.

Někteří jste tady ve farnosti dlouho ministrovali. Jsou takové zkušenosti v kostelnické službě výhodou?

JŽ: Určitě ano. Když to člověk dělá průběžně jako já – ministranta a kostelníka, je vše pak snazší.

JR: Já jsem ministroval jako kluk před vojnou, je to už velmi dávno, dnes jsou povinnosti kostelníka hodně jiné. Tehdy jsem třeba nechystal misál, jen jsem pomohl kněze obléct, vybíral jsem peníze a rozžihal jsem svíčky.

JŽ: Zatímco dnes je toho mnohem víc: odemknout kostel, odkódovat, odemknout dveře, připravit texty a přímluvy, nachystat dary, zkontrolovat lidi na čtení a dary, a když někdo vypadne, zajistit náhradu.

JR: A nezapomeň, že po skončení mše se musí zkontrolovat dveře, okna, suterén, jestli tam neteče voda, zavřít branku u hřiště, zamknout hlavní vchod, a když odcházím, tak ještě musím kostel zakódovat.

Co vše nového jste se museli naučit?

JR: Já doteď všechno neumím. Hlavně mám problém najít ty správné texty v misálu.

JŽ: Já jsem ty znalosti jen oprášil, výhodou

bylo, že jsem kostelníka už dělal na Charitě.

Má kostelníčení nějaký vliv na váš duchovní život

JŽ: U mě ani ne, jsem akolyta, vedu ministranty, tak jsem to vždycky chápal jako závazek, a podobně to беру i teď.

PČ: Je dobře být přímo v dění, vše připravit k bohoslužbě, vždyť se snažíme to konat k větší cti a oslavě Boží. Někdy si to ani dostatečně neuvědomuji, jaká je to milost sloužit živému Ježíši. Z druhé strany myslet na to, aby se na něco nezapomnělo, aby všechno klaplo, jak má, taky někdy rozptyluje.

Jak vám my návštěvníci kostela můžeme vaši službu usnadnit?

JR: Občas nastanou mimořádné okolnosti, třeba nedojde člověk, který má čtení nebo má nést dary. Tak když vás poprosíme, abyste ho zastoupili, neodmítejte.

JŽ: Kdo má čtení nebo nese dary, měl by se přede mší ohlásit v sakristii. Protože my pak často nevíme, jestli tito lidé v kostele jsou, nebo ne. I z toho důvodu občas na-

stane trapná chvíle, kdy lektor má vystoupit k ambonu, nikdo nejde a na nás je, abychom to vyřešili. Když zpívá schola, tak se rozdávají zpěvníky, do každé lavice určený počet. Chtěli bychom vás poprosit, abyste si nebrali zpěvníky z jiných lavic, protože se pak k některým zpěvníkům nedostanou, a lidé si k nám chodí stěžovat.

PČ: Napadá mě třeba i taková maličkost – uklízet kancionály po bohoslužbách do posledních lavic, nenechávat je na lavicích. Prosíme o trpělivost s námi kostelníky, jelikož je nás teď víc a musíme tuto službu sladit. Přišel nový kněz, jsou noví kostelníci, všechno potřebuje nějaký čas.

Závěrečný vzkaz nových kostelníků:

Velké Pán Bůh zaplať za kostelnickou službu Zdeňku Janečkovi, který ji neúnavně a poctivě vykonával dlouhá léta a je ochotný i dál vypomáhat podle svých sil. Víme, že trávil spoustu času v kostele, aby vše připravil. Jsme mu vděční za každou radu. Nezapomínejme na něj v modlitbách. ■

Pavel Ludvík

Žeň je sice hojná, ale dělníků málo

J e to zhruba rok, co jsem nastoupil do Otrokovické Naděje jako pastorační pracovník. Od té doby se nám podařilo vytvořit pastorační program, který zahrnuje společné i individuální programy rozvíjející duchovní život našich klientů. Samozřejmě nelze očekávat, že to budou „vzorní“ katolíci ve všech aspektech. Podstatné ale je, že projevují živý zájem o účast na mších svatých a o svátostný život.

Zde ovšem narážím na podstatný problém, protože se nedostává lidí, kteří by naše klienty pravidelně doprovázeli na nedělní mši svatou. Důvodem je omezený počet pracovníků ve službě mimo běžné pracovní dny. S prosbou o to, aby mohli chodit do kostela a ke svátostem, se na mě obrací minimálně 4 lidé.

Proto jsem se s důvěrou rozhodl obrátit

na svou rodnou farnost a požádat vás o pomoc. Hledáme dobrovolníky, kteří by byli ochotni si ráno přivstat, vyzvednout vytipované klienty Naděje na Wolkerově ulici v Otrokovících, doprovodit je na mši a následně je doprovodit zpět do domova.

Jedná se o lidi s mentálním postižením, s různou mírou nezbytné pomoci. Máme klienty, kteří běžně chodí a jsou schopni se pod dohledem přepravit ke kostelu a zpět, u jiných klientů je třeba mít auto, protože jsou upoutáni na invalidní vozík. Nezbytné informace ke konkrétním klientům vám budou poskytnuty při osobním rozhovoru.

Případné bližší informace získáte u Jakuba Norka, telefon 770 195 609, e-mail: jakub.norek@nadeje.cz. Těšíme se na vaši případnou spolupráci. ■

Jakub Norek

Přehled aktuálních farních zpráv

Slavnost všech svatých a Památka zesnulých

V dušičkovém týdnu od 1. do 8. listopadu bude možno získat pro duše v očistci plnomocné odpustky. Tři obvyklé podmínky jsou přijmout v ten den sv. přijímání, být po zpovědi v milosti posvěcující a pomodlit se na úmysl Svatého otce. K tomu 1. a 2. listopadu patří návštěva kostela s modlitbou Páně a Vyznáním víry, nebo 1. – 8. listopadu návštěva hřbitova s modlitbou za zemřelé.

V pátek 1. listopadu je slavnost Všech

svatých, což je doporučený zasvěcený svátek, bude mše ve farním kostele sv. Vojtěcha v 18:00.

V sobotu 2. listopadu je Vzpomínka na všechny věrné zemřelé, mše sv. bude ve farním kostele sv. Vojtěcha v 8:00. V Kvítkovicích bude mše sv. v 18:00.

V neděli 3. listopadu bude na hřbitově v Kvítkovicích v 15:30 dušičková pobožnost. Začátek je v návaznosti na posílený autobusový spoj. ■

Mimořádný misijní měsíc říjen

Papež František již v roce 2017 vyhlásil přípravu na Mimořádný misijní měsíc říjen, který prožíváme právě letos. Nejde o to přidat nějaké další aktivity k těm, které se již odehrávají ve farnostech, ale o povzbuzení k životu víry každého pokřtěného člověka a svědectví životem ve svém okolí.

Jak se připravit na tento úkol? Na webu farnosti se v aktualitách pravidelně objevují zamyšlení k textům Písma, které se čtou ten den v kostele. Je možné taky navštívit stránky Papežských misijních děl www.missio.cz a najít spoustu inspirace třeba právě zde. ■

Dětské mše svaté ve farním kostele nově

V neděli 13. 10. na mši svaté v 10:30 byla dětem představena nová kamarádka, která přišla k nám do farnosti. Je to plyšová želva, která se jmenuje Loudalka a chtěla by si každý pátek na večerní mši svaté právě s dětmi povídat o všem, co jí život přináší.

A nejenom to, ráda se seznamuje, takže se těší, jak u někoho pobude týden doma, co vše spolu prožijí, a o to vše se podělí s ostatními skrze deníček, který bu-

dou spolu psát. Milí rodiče, využijte této příležitosti a najděte si čas na páteční večerní mši svatou zaměřenou právě na děti.

Další aktivita pro děti do 8 let je zaměřená na pochopení víry. Každou neděli v průběhu kázání mše svaté v 10:30 si několik maminek připravuje katechezi na evangelium, které se ten den čte, a mají pro děti nějakou aktivitu pro jeho pochopení. ■

Stručné informace

Časopisy pro děti

Naše farnost pravidelně odebírá několik časopisů zaměřených na děti, mládež či život z víry. Rodičům, kteří si chtějí povídat se svými dětmi o víře, může být inspirací časopis Duha a nebo časopis Nezbeda.

Sčítání věřících

V neděli 6. října proběhlo v našich kostelech sčítání věřících. Z naší farnosti bylo

na bohoslužbách 491 lidí v Otrokovicích, 79 v Kvítkovicích. Dohromady činí pokles za 5 let od posledního sčítání 50 věřících.

Křty a pohřby za poslední období

Křty: Ema Nejedlá, Dominik Stas
Pohřby: Marie Křenková, Milan Langer, Františka Šišková, František Bureš, František Kučera

Sbírky na opravu střechy kostela sv. Michaela

Pokud někdo chce přispět na opravu střechy kostela sv. Michaela, má několik možností. Pravidelně se koná měsíční sbírka, nebo je možné přinést finanční dar na faru, poslat peníze na účet nebo taky vhodit svůj dar do kasiček v kostelích. S využitím všech těchto možností se nám podařilo shromáždit doposud 925 600 Kč. Věřím, že se nám podobným způsobem podaří shromáždit i zbývající částka 774 000 Kč. Všem, kteří pravidelně či jednorázově přispívají, upřímně děkuji. ■

Autorem farních zpráv je P. Pavel Šupol, duchovní správce farnosti

Misijní neděle v naší farnosti se vydařila

Z Misijního mostu modliteb

Zaujaly vás citáty Terezie z Lisieux, které tuto večerní akci doprovázely. Inspirujeme se jimi v životě:

- Pán Bůh na mě nemůže seslat zkoušky, které by byly nad mé síly.
- Snažila jsem se pěstovat malé ctnosti, protože pro mě nebylo snadné pěstovat ty velké.
- Modleme se neúnavně. Důvěra dělá zázraky.
- Radost není v tom, co máme, ale v hloubi duše. Můžeme ji mít zrovna tak ve vězení jako v paláci.
- ...kněží nejsou ani andělé ani bohové. Jsou prostě lidé.
- Živit oheň lásky znamená vyhledávat každou drobnou příležitost, abych „udělala Ježíšovi radost“, například úsměv, vlídné slůvko, zatímco bych měla chuť nic neříkat nebo se tvářit otráveně.
- Naděje, z níž žijeme, musí být vidět na tom, jak žijeme.
- Když se modlíme, stáváme se pa-prskem Boží lásky tam, kde žijeme.
- Láska nezáleží na citech, ale na skutcích.
- Není dobré chtít poučovat druhé, i když máš pravdu. Ty nejsi zodpovědná za chování jiných a tvým úkolem není být soudcem, ale andělem pokoje.

Z nedělní homilie otce Pavla

Misijní nedělí přispíváme na šíření Božího království po celém světě. Ale tato neděle mi klade docela nepřijemnou otázku. Nejde totiž jen o to, jestli dám něco do sbírek, která bude odeslána papeži, aby jím pověřené lidi mohli pomáhat po celém světě misionářům, aby se Boží slovo mohlo šířit.

Tato neděle mi klade otázku, zda jsem já misionářem ve své vlastní rodině, práci, městě. Tento misijní příkaz slyšíme při každé mši: „Jděte ve jménu Páně“.

Poděkování organizátorů

Děkujeme všem, kteří se jakkoliv zapojili do příprav na Misijní jarmark. Je krásné vidět, že se toto společné dílo stále daří a že můžeme tak pomoci těm, kteří to potřebují. Díky vám jsme letos mohli odeslat na Papežská misijní díla krásných 52600 Kč. ■

Slavnost biřmování v naší farnosti

Biřmování jako smlouva s Bohem

Bylo mi líto, že poslední fáze přípravy na biřmování jsem se kvůli dlouhodobé nemoci nemohla zúčastnit. A tak jsem uvítala ochotu o. Pavla, který zajistil zvukový záznam přednášek a poslal je e-mailem – dokonce i z Lurd.

Doma jsem měla dostatek času pročítat materiály pro biřmovance a zaujalo mě tam, že přijetí biřmování je přirovnáváno „k uzavření smlouvy, kdy biřmovanec říká: Ano, věřím v tebe, můj Bože, dej mi svého svatého Ducha, abych Ti zcela patřil, abych se od tebe nikdy nevzdálil a abych ti vydával svědectví ve svém životě tělem i duší, slovem i skutkem, ve dnech dobrých i zlých. A Bůh odpoví: Ano, také v tebe vě-

řím – a dávám ti svého Ducha, dávám ti sebe samého. Nikdy od tebe neodstoupím ani v tomto, ani ve věčném životě. Budu přítomen ve tvém těle a ve tvé duši, ve tvých slovech i činech. I kdybys na mě zapomněl, přece budu tady – v dobrém i ve zlém.“

Otec biskup to řekl prostě: Bůh s námi počítá. Takovéto ujištění je nejen zavazující, ale je pro nás také velkou posilou, zvláště když přijdou zkoušky, nemoci. On je nám kdykoliv k dispozici. Cítím velkou vděčnost, že mi Pán dopřál prožít 530 dnů přípravy s milými lidmi a že mi zůstalo mnoho hřejivých vzpomínek. ■

Eva Botková

Věříme, že to zvládneme co nejlépe

Když jsme zaslechli, že se chystá příprava na biřmování, neváhali jsme a hned jsme se přihlásili. A tak nás čekala dvouletá příprava v podobě pravidelného setkávání se vždy jednou za 14 dní. První schůzka byla pro všechny společná, a protože nás bylo opravdu hodně, bylo třeba se rozdělit na dvě menší skupinky. Jedna se scházela v pondělí a ta naše v pátek.

Otec Josef měl vždy nachystanou prezentaci, kde nám vysvětlil téma z katechismu. Často jsme na začátku k modlitbě zpívali nějakou písničku a otec nás doprovázel na kytaru. Ve druhé půlce jsme se rozdělili ještě na poloviny a každá si dané téma probrala více do detailu. Naši skupinku vedla Pája Ovčáčíková. Patří jí velké díky za to, kolik času obětovala přípravě programu.

Všechny nás to obohatilo a můžeme říct, že v těchto skupinkách jsme byli i více otevření a nebáli se říct svůj názor. Mimo jiné aktivity nás čekal taky víkend v Rajnochovicích, který si pro nás nachystal místní tým. Každému nám to něco dalo.

V závěru přípravy byla nachystána čtyřtýdenní duchovní obnova, která byla přístupná i pro ostatní farníky. První setkání vedl tým z Valašských Klobouk – připravili pro nás krátké chvály a pak spoustu svědectví z jejich života. Nejlepší na tom bylo, že byli přibližně stejně staří jako my, a jak jsme se později dozvěděli, byli to převážně biřmovanci, kteří své svědectví říkali poprvé.

Druhý týden probíhala krátká adorace a pak povídání otce Radka Sedláka na téma Ježíš nás uzdravuje a osvobozuje.

Potřetí za námi dojeli opět z Valašských Klobouk, program byl podobný jako poprvé, ale celé setkání se neslo v tématu Ježíš nás naplňuje svým Svatým duchem. Poslední týden patřil otci Kamilu Obroví ze Zlína, který nám povídal na téma Podílíme se na poslání církve.

Konečně však nadešel den, na který jsme se všichni už dlouho těšili – samotné udělení svátosti biřmování. Přijel za námi biskup Josef Nuzík. Mši svatou jsme si velmi užívali a ke skvělé atmosféře přispělo také to, že většina mše byla kytarová. Nakonec Ducha svatého přijalo celkem 36 biřmovanců (jeden už o týden dřív ve Zlíně).

Závěrem bychom chtěli moc poděkovat všem, kdo se jakkoli podíleli na naší přípravě. V první řadě otci Josefu Zelinkovi a také otci Pavlu Šupolovi. Všem našim spolubiřmovancům, se kterými jsme utvářeli skvělé společenství. Všem, kdo pro nás chystali celou duchovní obnovu – ať už přispěli svým zpěvem nebo čímkoli dalším. A hlavně vám všem, kdo jste se za nás modlili.

Do přípravy jsme šli s tím, že se chceme Bohu více přiblížit, ale pořádně jsme nevěděli, co od toho čekat. A teď víme, že to rozhodně nebyla chyba. Posunuli jsme se ve své víře, vnímáme ji jinak a víme, že to je teprve začátek. Dostali jsme jakýsi základ a teď už je jen na nás, jak s ním naložíme. Věříme, že to zvládneme co nejlépe. ■

Katka Kunorzová + Vojta Rafaja

Klub maminek vás zve

KLUB MAMINEK

zve rodiče s dětmi do 4let
na společné dovádění, modlitbu, zpívání...

v úterý 9-11 hod (1.-3. týden v měsíci)
v pondělí 15:30-17:30 hod (2. a 4. týden)

O těch, kteří už spí spánkem pokoje

Od loňských Dušiček jsme se v naší farnosti rozloučili s řadou lidí. Přečtěte si jejich seznam a u některých i postřehy jejich přátel a známých, kteří vzpomínají, kde zemřelý bydlel, co pro farnost vykonal nebo čím nám může být vzorem.

+ Irena Pospíšková – Žena s mnoha zájmy – ráda zpívala, chodila s turisty na výšlapy a milovala kytičky. Zahrádka u jejího domu byla často předmětem obdivu, protože byla krásně rozkvetlá. Proslulé byly její pečené preclíky, které mnozí z nás ochutnali. Určitě si budeme vždy pamatovat její úsměv, laskavost a srdce otevřené pro každého. Její život nám může být vzorem radostného křesťana.

+ Milada Brázdilová – Uměla vždy potěšit úsměvem nebo vřídým slovem. Krátce před odchodem na věčnost stihla ještě absolvovat kurzy Alfa a sdílela zde, co nového ve své víře ve stáří objevila.

+ Marie Němcová – Bydlela na Baťově. Měla těžký život, pochovala postupně manžela i oba syny, zbyla jí jen dcera, která o ni ve stáří pečovala. Navzdory útrapám, které jí život připravil, zůstala do poslední chvíle radostná, optimistická a vděčně přijímala vše, co dostala, nebo co mohla zažít. Na pohled jejich modrých laskavých očí nikdy nezapomeneme.

+ Lucie Mahdřáková – Bývalá členka TOM a účastnice několika letních táborů, která zemřela velmi mladá po těžké nemoci.

+ Ludmila Svobodová – Nenápadná a tichá žena, která vychovala 3 děti a manžela doopatřovala v těžké nemoci. Dříve byla i členkou farního sboru. Ministranti k ní před lety chodívali rádi na mrskačku, protože jim vždycky přichystala skvělé klobásky.

+ Antonín Galatík – Do naší farnosti se přistěhoval krátce po válce a žil v ní téměř po celý svůj život, poslední léta dožíval na Komárově. Byl to hluboce věřící člověk, uznávaný odborník s mimořádnými vědomostmi, znalec historie, ochotný pomoci, kde se jen dalo, laskavý k lidem, štědrý dárcem, který se velmi zasloužil o postavení

nového kostela. Patřil mezi významné postavy naší farnosti, působil v ní jako akolyta, po převratu byl zastupitelem a členem městské rady.

+ Anděla Baťková – Bydlela na Hložkově ulici, vychovala 6 dětí. Byla jednou z těch, kteří rádi využívali příležitosti pravidelných návštěv kněze či akolyty u ní doma a později na Senioru C, když už jí její zdravotní stav neumožňoval návštěvy bohoslužeb.

+ Bohumila Křištofová – Byla to dobrá křesťanka, dříve chodila poctivě na bohoslužby i ve všední dny, později už jen v neděli s odvozem dobrovolníky z Charity. Byla velmi přátelská ke svým známým a žila jen pro svého jediného syna Milana a jeho dcery. Poslední léta trávila na Senioru, kde vděčně přijímala svátosti.

+ Marie Večeřová – Velmi pracovitá žena, známá jako velká zahradnice. Poslední léta trávila v naprosté nemohoucnosti na Senioru C, což pro ni muselo být obzvlášť těžké.

+ František Kučera – Z našeho středu odešel náhle. Díky Bohu na to byl poctivě připravený. Člověk velmi pracovitý, s velkou chutí do života a s velkým srdcem. Znali jsme ho jako milovníka přírody a hor, jako skvělého vinaře, zahradníka, řezníka, zpěváka. Bez jeho výběrného vína se v naší farnosti neobešla žádná ochutnávka vín, Živý betlém, Misijní jarmark, Noc kostelů nebo svatovojtěšská veselice. Měl dar spojovat lidi. Františku, díky!

+ Dále jsme se rozloučili s těmito lidmi: Marie Mrázková, Miroslav Šalomoun, Marta Hnilicová, Vladislav Slovák, Vojtěch Minařík, Alžběta Příkrylová, Václav Podešva, Jarmila Ševčíková, Olga Sedláčková, Jiří Uhlár, Božena Strapková, Ludmila Remešová, Jozef Prieložný, Marie Křenková, Milan Langer, Františka Šišková, František Bureš.

+ V obci Lhota měl pohřeb náš farník pan Řezníček, který bydlel na Moravských, byl stálým návštěvníkem bohoslužeb a před lety i členem chrámového pěveckého sboru. ■

Zprávy ze života farnosti

Víkendovka vedoucích ve Vrběticích

Jako již tradičně se na začátku září uskutečnila víkendovka vedoucích. Pro tento rok jsme zvolili termín 6. – 8. září a destinaci Vrbětice. Po příjezdu jsme se dozvěděli, že je někde v okolí zakopaný poklad, ke kterému musíme získat mapu. Soutěž o pohár pro nejlepšího vedoucího byla tedy zahájena. Začali jsme „seznamovací hrou“. Naším úkolem bylo vymyslet o sobě dvě informace a ostatní museli hádat, zda jsou pravdivé, či nikoliv. Zjistili jsme, že se někteří neznáme tak, jak jsme si mysleli. Následovalo hodnocení již proběhlých akcí a řešení akcí, které jsou v plánu v blízké době. Po příjezdu zbytku vedoucích a otce Pavla jsme hráli další hru. O hry se letos postarala Pája Ovčáčková, která nás velmi mile překvapila výběrem netradičních, pro nás neznámých, her. I přes lehkou nepřízeň počasí jsme si večer rozdělali oheň a opekli klobásy. Po večeři jsme si k lepšímu trávení zazpívali pár táborových písniček a naučili se jednu novou ukazovačku. Později jsme si vyslechli zajímavou přednášku od otce Pavla o tom, jaký má hudba vliv na člověka a jeho víru.

V sobotu ráno nás čekala rozcvička pod vedením Pavči, která nás dostatečně probrala a připravila tak na další náročný den. Potom proběhla rozcvička také pro náš mozek, kdy jsme se krátce zamýšleli nad tématem „stres a jak ho řešit“. Následovalo klasické řešení oddílového roku. Rozdělování akcí proběhlo bez komplikací, takže se můžete těšit na spoustu zábavy. Protože byl do oběda ještě čas, zahráli jsme si další hru. Videoukázku z této plácační hry jste mohli zhlédnout na našem facebooku.

Následovala, pro většinu vedoucích, nejoblíbenější část dne – oběd!!! Po něm jsme dořešili ještě nějaké organizační věci, turistické závody a další. K večeru si pro nás otec Pavel připravil zajímavé povídání o jeho životě a následně jsme si vyslechli

další část přednášky o vlivu hudby na člověka. Potom už oficiální program skončil, a tak jsme se odebrali k ohni opéct maso, povídat si a příjemně strávit konec dne.

Neděle byla ve znamení úklidu, ale ještě předtím nás čekala mše. Na té jsme byli v nedalekých Vlachovicích. Po mši jsme se vrhli na úklid. Potom už byl čas vyrazit za pokladem. Poskládali jsme mapu z ústřížků, které jsme po celou víkendovku sbírali, a zdárně objevili poklad. Co bylo jeho obsahem, však pro vás, čtenáře, zůstane navždy tajemstvím... Po příchodu zpět na základnu jsme zjistili, že v soutěži o pohár pro nejlepšího vedoucího jsou dvě první místa, tudíž musel následovat rozstřel. V tom se utkala Anička Lörinczová se mnou. Vítězem jsem se po urputném boji s Aničkou a jogurtem stal já.

Letošní super víkendovku vedoucích jsme zakončili klasickým „ciky, ciky, cak“ a odjezdem do svých domovů. ■

Peťa Skalník

Ze života turistických oddílů mládeže

■ O víkendu 6. – 8. září jsme my, vedoucí, pro jednu nechali děti doma a jeli jsme do Vrbětic na víkendovku vedoucích. Nejenže jsme naplánovali celý oddílový rok, ale také jsme si spolu zahráli pár her a užili si společné chvíle.

■ V noci ze 14. na 15. září se nejstejnější oddíláci zúčastnili akce zvané „Výsadek“. Chodili jsme v pětičlenných skupinkách a cestou jsme plnili úkoly a luštili šifry, které nás dovedly do cíle – orlovny v Uherském Hradišti.

■ 28. září ministranti vyrazili do Olomouce na florbalový turnaj. Sice domů nepřivezli medaile, ale i tak si akci užili.

■ Ve stejný den se konalo mezinárodní mistrovství turistických závodů. Kluci slavili úspěchy, Paťa Matula vybojoval v tvrdé konkurenci 4. a Luky Fabrika 12. místo. ■

Srpnová ferrata Croda Rosa – jak jsem se setkal s Bohem

Obsah děje: Svědectví o Boží blízkosti, pomoci a setkání s Ním při túře na vrchol Croda Rosa při srpnovém zájezdu otrokovických farníků do Sextenských Dolomit.

Osoby a obsazení:

Zbyněk – horský vůdce. Silný, odvážný, rozhodný, prozíravý

Jana, jeho manželka – veselá, radostná, hbitá

Marek, jejich syn – rychlý, vytrvalý, nebojácný

Jarek – zdatný, opatrný, mající respekt k horám a všemu, co přináší

Anička, jeho manželka – pohodová, klidná, vytrvalá

Viki, jejich dcera – pružná, nebojácná, zdatná

Jindřich – houževnatý, odvážný a ohleduplný

Petr (já) – opatrný, bojující se závratí, uzavírající naši vrcholovou skupinu (uvedeno místo slova: poslední)

Vysvětlivka: Ferrata je zajištěná cesta v nepřístupném, obvykle horském terénu, která je vybavena jisticím ocelovým lanem, železnými stupy, případně dalšími pomůckami pro výstup.

1. moment – kabina lanovky

Sedáme si spolu Petr, Jarek, Anička a Viki. Nevíme, co nás čeká, kabina nás unáší do výše 2000 metrů nad mořem. Začínáme si všichni tykat.

2. moment – vytrvalý výstup

Musíme postupně vystoupat a sejít 1350 výškových metrů. Vytrvale a rychle stoupáme. Jen se občas napijeme a rozhlédneme po nádherných scénériích. Obdivuji Marka. Přestože má teprve 12 let, je pořád vepředu.

3. moment – první ferrata

Po třech hodinách jsme v sedle mezi dvěma vrcholy. Výhledy jsou úchvatné. Na cestě k vrcholu nás čekají tři ferraty. Vyta-hujeme karabiny a oblékáme úvazky a přilby. Čeká nás část první ferraty – Alpinisteig – lehké obtížnosti A/B.

4. moment – cesta zářezem ve skále

Po chvíli vstupujeme do skalního zářezu mezi nebem a zemí. Šířka chodníku – méně než metr, pod námi propast, nad námi ne-betyčná skála. Držím se lana, přecvakávám karabiny na úvazku a jdu. Dobře mi není. Vytrvale se modlím, to mi pomáhá. Předě mnou jdoucí Jindřich mne klidně fotí. Nevím, co je bledší, já, nebo okolní vápenec?

5. moment – sedlo, místo rozhodnutí

Za hodinu jsme v dalším sedle. Musíme se rozhodnout, zdali budeme sestupovat k lanovce nebo pokračovat k vrcholu. Také nás ale zajímají mraky, které se začínají stahovat k vrcholovému skalnatému masivu. Kdyby začalo pršet, bylo by to hodně nebezpečné. Modlíme se a rozhodujeme se jít dál.

6. moment – výstup nahoru po ocelových lanech

Nastává nejobtížnější část naší túry – via ferrata Zandonella, obtížnost C. Cesta vede po téměř kolmých lanech vzhůru. Jistím se, přitahuji se rukama pomocí ocelového lana a hlavně se nedívám dolů. Tam jen tuším nekonečné nic. Stále se modlím a odevzdávám naši cestu do moci našeho nebeského Otce.

7. moment – hlas z nebe

Lezeme dlouho, batohy na zádech těžkou, ruce pomalu malátní. Najednou se odněkud shora ozve jásavý andělský hlas: Už vidím kříž! Ne, není to skutečný anděl. To Jana uviděla vrchol a vytušila, co nám nejlépe dodá sil a energii.

8. moment – Zbyňkova pochvala

Odepínám se od lan a potácivě stoupám poslední metry k vrcholu. Moc místa tam není. Na všechny strany dokola nás obklopuje hluboká propast. Unaveně klesám (viz foto), držím se velkého balvanu, oddechuji. Stále přítomná závrať mi nedovoluje naplno se radovat. Najednou slyším Zbyňkův chlapský hlas: Peťo, fakt dobrý...

9. moment – ubíhající čas

Není čas na dlouhé vysedávání. Víme, že o půl šesté jede poslední lanovka. Zbývají dvě hodiny a 1200 m sestupu po poslední ferratě Croda Rossa di Sesto (A/B). Rychle něco sníme, fotíme se a vyrážíme na cestu dolů. Pane, díky...

10. moment – nebezpečí deště

Klesání je našťastí jednodušší, než bylo stoupaní. Začínají padat první velké kapky. Stále vše odevzdávám do Božích rukou. Obloha je pořád zatažená, ale trvalý déšť se nespustí. Chvilími po prudkých kamenitých stezkách, chvilími přes skalní průrvy s lany vytrvale klesáme. Čas neúprosně ubíhá.

11. moment – žebřík nakonec

Dostáváme se k poslednímu zajištěnému úseku, řadě kolmých žebříků přes skalní stupeň. Seskočím z posledního stupně, odcvaknu karabinu, oddechnu si, schovám přilbu a po konečně normálním chodníčku spěchám za ostatními. Sto metrů před sebou vidím Zbyňka a slyším jeho zvučný hlas: „Za 50 minut přestane jezdit lanovka...“

12. moment – lanovka

Zbývá 600 výškových metrů po horském chodníku, jdu co nejrychleji, když to jde, běžím... Stihli jsme to. V 17:16 jsme u lanovky. Moc v kabině nemluvíme. Všichni jsme unavení, ale všichni cítíme, že jsme zažili něco velikého.

13. moment – Pane díky

Vysedáme z lanovky a začíná pršet. Ten déšť nás dostává. Jednak si uvědomujeme, jaké by to bylo, kdyby lilo nahoře. Ale hlavně: schováváme se před deštěm do malého lesíčka, uprostřed kterého je – krásný kříž s naším Spasitelem. Dnes nám jde děkování a modlitba úplně snadno... ■

*Petr Staněk s laskavou korekcí
Zbyňka a Jany Vaclových*

Charita sv. Anežky nás informuje

Už i naše pečovatelky mají elektrokolo!

Asi by stačilo napsat, že Pečovatelská služba Charity Otrokovice si koupila elektrokolo. Ale my chceme dát vědět o dobré vůli občanů a několika firem z Otrokovic směřované na poskytnutí pomoci Charitě Otrokovice. Na elektrokolo pro Pečovatelskou službu se totiž složilo množství různých dárců z Otrokovic a okolí.

Na začátku byla prosba vedoucí Pečovatelské služby Charity Otrokovice Jany Šuranské o ulehčení každodenní námahy pečovatelek pomocí elektrokola. Charitní pečovatelská služba Otrokovice poskytuje podporu a pomoc terénní formou uživatelům služby tak, aby mohli setrvat ve svém domácím prostředí, v kontaktu se svou rodinou, blízkými a zachovali si tak běžný způsob svého života. Pečovatelská služba pomáhá především seniorům a lidem se zdravotním omezením.

Za rok 2018 naše pečovatelky uskutečnily 4 080 návštěv a péči věnovaly 4 128 hodin. Elektrokolo přepravu pečovatelek mezi jednotlivými klienty značně usnadní a pomůže nejen jim, ale i klientům. Přesuny mezi uživatelem služby a různými pochůzkami tak mohou být rychlejší a zdravější.

Jak říká vedoucí Pečovatelské služby Jana Šuranská: „I když se naše děvčata pohybují v katastru Otrokovic, tak v autě či na kole stráví každý den zhruba 60 až 90

minut. Vzhledem k tomu, že zvládnou průměrně denně navštívit 6 – 8 osob, bývají fyzické síly našich pečovatelek často po celém dnu vyčerpány. Děvčata s klienty manipulují sama, navíc navštěvují různé úřady, služby. A to v každém počasí!“

Ředitel Charity Petr Kubala podotýká: „O nákup elektrokola usilovala Charita Otrokovice již delší dobu. Na jeho pořízení jsem však nemohl uvolnit finanční prostředky určené na běžný provoz Charity.

Proto jsme vyhlásili sbírku na koupi elektrokola, do které se během osmi měsíců zapojili individuální

dárci prostřednictvím předvánoční sbírky v Centru Malenovice, ale i dalšími finančními dary Charitě. Firemní dárci – Toma, a.s. a Teplárna Otrokovice, a.s. pak doplnili zbývající potřebnou částku. Firma Otrokolo nám pak elektrokolo nabídla za velmi příznivou cenu, za kterou jsme svým pečovatelkám mohli nabídnout kolo ve vyšší kvalitě, než jsme plánovali.“

K předání elektrokola došlo dne 2. 9. 2019 a od toho dne slouží našim pečovatelkám. Věříme, že elektrokolo bude šetřit nejen životní prostředí a náklady na benzín, ale pomůže našim obětavým pečovatelkám zachovat si na tváři úsměv a dobrou fyzickou kondici, bez čehož by se jejich práce s klienty neobešla. ■

Romana Rochovanská

Chceme dát vědět o dobré vůli občanů a několika firem

Přijďte spolu s námi oslavit svatou Anežku!

Zveme všechny farníky a přátele charitního díla na slavnostní mši svatou, která se bude konat v den památky svaté Anežky, **ve středu 13. listopadu v 17 hodin v kostele sv. Vojtěcha.**

Svatá Anežka, která je patronkou otrokovické Charity, je považována za symbol milosrdenství, za symbol péče o chudé, nemocné a potřebné. Ve farním kostele ji připomíná jedna ze soch.

Pořádali jsme další ročník turnaje Přesná šipka

Máme za sebou další ročník turnaje v šipkách, který se konal na Charitním domově. Letos se zúčastnilo celkem 12 družstev z různých domovů pro seniory.

Nejdříve proběhl zápis všech účastníků a následně byl turnaj zahájen. Po odházení všech deseti hodů se jednotliví účastníci přemístili do denního centra, kde bylo připraveno malé občerstvení s kávičkou. Po sečtení bodů následovalo vyhlášení výsledků.

Našemu charitnímu týmu bohužel bronzové místo uteklo o pár bodů, ale i tak jsme se umístili na pěkném 4. místě. Nakonec přece jen není důležité vyhrát, ale zúčastnit se.

Děkujeme všem za účast a především za příjemně strávené dopoledne. ■

Pavla Vykoukalová

S dětmi na skok do historie

Ve čtvrtek 22. srpna se skupinka několika rodin s dětmi z azylového domu Nový domov vydala na výlet do Vyškova. První část výletu jsme strávili v místní zoologické zahradě. Prošli jsme si všechny pavilony. Největší úspěch u dětí zaznamenal otevřený výběh s domácími zvířaty. Děti si s velkou radostí hladily kůzlata, ovečky i králíky, do kterých se v mžiku zamilovaly a nejráději by si je odnesly s sebou domů. Rodiče zase obdivovali stavení, ve kterém se nacházely různé dobové stroje a nástroje k hospodaření. Člověk si tak mohl lépe představit, jak se žilo v do-

bách našich babiček a dědečků.

Poté jsme se přesunuli na nástupiště dinovláčku, který nás převezl na okraj Vyškova. Rázem jsme se ocitli o mnoho tisíc let zpátky – v pravěku. Prošli jsme si zdejší dinopark, prohlédli obrovská zvířata, která nás mnohdy překvapila vyloudněním různých zvuků, některá nás i trochu vylekala svým pohybem. Závěr této části jsme prožili sledováním 3D projekce o životě v pravěku.

Tato akce proběhla za finančního přispění firmy Pipe life. Děkujeme! ■

Jan Žalčík

Blíží se podzimní sbírka potravin

V jednotlivých službách naší otrokovicke Charity se často setkáváme s lidmi, kteří se ocitají na pokraji hmotné nouze. Právě jim chceme pomoci zapojením se do podzimní sbírky potravin.

Pomoci nám můžete i vy. Přijďte si nakoupit do prodejny Lidl v Kvítkovicích v sobotu 23. listopadu v čase 8–13 hod. Pomoci můžete tím, že část svého nákupu věnujete do košíku našim dobrovolníkům. Získané potraviny pak dle uvážení našich

pracovníků rozdělíme mezi klienty a uživatele služeb pro lidi bez domova, klientům Terénní služby, rodinám s dětmi či klientům Nového domova (domov pro matky s dětmi).

Velmi uvítáme i ochotné dobrovolníky na rozdávání letáčků či odebrání darovaných potravin. Blížíší informace vám rád poskytne pastorační asistent Charity Jan Žalčík. ■

Jan Žalčík

Kvíz z evangelia pro děti

Jeden zbožný muž se přišel pomodlit do kostela. Procházel podél lavic, ve kterých seděli lidé, a v duchu si říkal: „Tady si nesednu, sedí zde muž, který vydělává daleko víc peněz než já. Vedle tohoto podivína se taky neposadím, je z něj cítit alkohol. A tady vedle toho taky ne, prý se toulá po nocích a krade. S tou ženou si zase nepodám ruce, protože všechny pomlouvá. Tady už mi kdosi zasedl, a za ním sedí politik, ke kterému si přece žádný slušný člověk nepřisedne.“ A tak muž obešel celý kostel, až nakonec vyšel ven. Nebylo tam pro něj žádné vhodné místo.

Člověka z tohoto příběhu lze přirovnat k farizeovi z dnešního evangelia. Ten se sice pravidelně modlil a chodil do kostela, ale pohrdal druhými lidmi. Právě před takovým jedním nás varuje Pán Ježíš. Nikdy se nemáme nad nikým povyšovat, protože neznáme jeho srdce. Nevíme, proč se stal takovým, jakým je. Máme se naopak chovat jako celník, který uznal před Bohem svou slabost.

Když správně seřadíš písmena podle čísel, zjistíš, jakou větu použil celník.

5	B
13	T
19	H
23	N
2	O
18	Ě
14	I
26	U
11	O
7	Ď
12	S
21	Í
1	B
15	V
3	Ž
25	M
17	N
8	M
20	Ř
16	M
9	I
24	É
4	E
10	L
22	Š
6	U

Dušičková osmisměrka

C	H	L	U	P	Y	E	C	I	L	U
V	L	A	S	Y	O	Ř	E	C	H	S
A	R	B	S	I	P	S	O	T	K	
K	V	U	A	K	L	N	A	Í	O	
E	Ý	B	D	Í	A	N	N	T	Č	
Ř	R	E	L	I	K	V	I	E	A	
V	K	N	P	K	Á	Ě	Ý	C	T	
A	O	Í	I	R	T	P	T	A	E	
N	M	K	P	A	A	Z	P	Í	T	
A	Í	T	E	L	K	O	R	P	D	

V tajence osmisměrky najdeš, s kterým předmětem je dušičková doba spojena.

BUBENÍK, DEKA, DÍTĚ,
CHLUPY, CHTÍT, KAIN,
LASKAVÝ, MOKRÝ, OPAT,
OŘECH, OTEC, PARK,
PIANO, PLAKÁT, PRÁVNÍK,
PROKLETÍ, RELIKVIE, ŘEKA,
SILNICE, STAN, TETA,
ULICE, VANA, VLASY,
VRBA, ZPĚV

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejně! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík, Pavel Rafaja. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>

Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Hana Čambalová. Obsahová korektura: Anna Janotová. Fotografie: Zdeněk Kvasnica, Vojta Rafaja, Zbyněk Václ, Aleš Jaroš

Uzávěrka dalšího čísla: 8. 12. 2019. Vydání dalšího čísla: 22. 12. 2019.